

налазила избегличка српска влада па је тако јуна 1917. одржана Крфска конференција као важан корак у правцу поступног приближавања и уједињавања југословенских народа. Из ове конференције је 20. јула 1917. проистекла и тзв. Крфска декларација коју су у име српске владе потписали Никола Пашић а Југословенског одбора др Анте Трумбић. Полазећи од идеје о националном јединству троименог народа а на основу начела о самоопредељењу. Декларација је истакла захтев за уједињењем и утврдила принципе на којима ће се засновати будућа заједничка држава. Таква држава ће бити истовремено и уставна, демократска и парламентарна монархија на челу с династијом Карађорђевић, што је било главни захтев на коме је истрајавала српска страна, њена влада, све до коначног уједињења и стварања државе СХС од 1918. Равноправност сва три конститутивна народа: Срба, Хрвата и Словенаца је битан принцип на коме је инсистирала Декларација, што је значило потпуно усаглашавање српске и југословенске политике. То је пре свега значило одрицање српског вођства у име будуће заједничке југословенске творевине која ће бити у заједничком интересу и српског и осталих југословенских народа. Из равноправности три народа је произилазила и равноправност обе азбуке, ћирилице и латинице, као и свих признатих вероисповести – православне, римокатоличке и мухамеданске – које ће се исповедати слободно и јавно. Августа 1917. Декларацију је прихватио и Црногорски одбор за народно уједињење, чиме је потврђена и решеност црногорског народа да се нађе у будућој заједничкој југословенској држави. Крфска декларација је задовољила све главне захтеве њених потписника а за регента Александра карађорђевића и Николу Пашића је било главно да се у будућој заједничкој држави прихвати династија Карађорђевић као и унитаристичко уређење са елементима демократског парламентаризма и признатог општег права гласа. Декларацијом је решено да ће будући устав земље да се донесе од стране уставотворне скупштине на основу општег, једнаког, непосредног и тајног права гласа и то квалификованом већином гласова посланика. Крфска декларација је произашла из договора два неравноправна политичка чиниоца – Одбора и српске владе, при чему је Одбор био незваничан, а српска влада међународно признати и званични политички субјект. Из оваквог састава Крфске конференције и њених учесника је произашао и одговарајући карактер Декларације коју је усвојила. Она није имала правно обавезујућу снагу јер то није био правно обавезујући акт. То је зато што га нису потписали међународноправно признати субјекти права. Србија је то била као држава, али Југословенски